

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

Ioannes Calybita 15. Ian.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

VITA S. IOANNIS CALYBITH *Æ*

authore Simeone Metaphraste. Sur. Tom. 1.

15. Ianuarij.

ROmæ nobilibus & opulentissimis parentibus Eutropio & Theodora prognatus fuit B. Ioannes, qui ut primum literas didicit, ad rhetoricos & philosophicos libros peruoluendos se transtulit. Annum vero agens duodecimum cum ob præstantiam ingenij omnia probè calleret, Christianam cœpit fidem diligēter sectari, & sanctis vacare ecclesijs, adeoq; pertinaci diligentia occupationibus literarijs se distingere, ut Grāmatici homines adolescentuli perseuerantiam obstupescerent. Contigit autem Abbatem ex venerabili eorum monasterio, quos Acemetos vocant (eò quod nunquam cubare soleant) ad eādem domū, in qua Ioannes docebatur, diuertere. A quo ille, mox ut monasticæ huius vitæ rationem perspexit, in eādem societatem ardētibus votis admitti flagitavit. Audi, inquit, mi pater, & rebus meis cōmiserans cōsule. Parentes enim me sibi multo charissimum, & literis benè imbutū magno dignitatis fastigio destinant, tandemq; coniugio sociabunt. Ast ego sacris exhortationibus ac literis propriaq; cōsideratione de omnium rerum vanitate edoctus, hunc solum, qui huius vitæ rebus abdicatis constanter in habitu vestro Deo deseruit, saluum duco. Quare abs te supplex oro Domine, ut me illuc deductum, tam sanctæ congregationi accensere non graueris.

Mira discendi alacritas

Monasticen cogitat.

ueris. Assitipulatur itaq; puerilibus votis monachus, seq; rogata à reditu facturū spopódit. Interea Ioannes librū Euangeliorum, ex quo Christi doctrinā, vitæq; ad pietatem formandæ methodum hauriat, à parentibus impetrare contendit. Qui tantam filij alacritatem fovere cupientes, librum illi longè pulcherrimum cuius inuolucrum auro & gemmis radiabat propediem tradūt. Interea pijsissimus puer acceptum volumen cupidius lectitans, monachi reditum præstolabatur. Reuertentem vero haud multò post magna animi voluptate excepit, eumq; his verbis est affatus. Noui, inquit, nimium vtriusq; parentis erga me amorem, quare ne maternis lachrymis à proposito mei cursu præpediar tacitè hinc discedendum autumo. Tum Abbas: Faciamus, ait, fili quod vis, te enim voti tui compotem faciet Deus. Acceptis igitur Ioannes cētum nummis, quos à matre pro conuiuio suis discipulis exhibendo impetrârat, nauem conducit, atq; ad monasterium Acemetorū clām proficiscitur. Cumque Abbas insignem pueri fidē, & rem gestam ex ordine narrasset; Archimandrita puerum contuens, nimium, inquit, adolescens es ô fili; enimvero mos nobis est, vt qui monasticam vitam apud nos cogitat profiteri, quadraginta diebus hic demoretur, & considerata nostræ exercitationis regula tandem tondeatur. Ad hæc Ioanēs: Obtestor te, ait, per sanctissimam Trinitatem, vt me hodie tondeas, isto enim
ange-

*Orationis
assiduitas.*

Pietas.

*Mirus ieiunij
rigor.*

angelico habitu temporius indui nimium quantum desidero. Tum Archimandrita puerum benedictione impertiens totondit, & veste religiosa donauit. Porro Ioannes maxima animi alacritate exercitationi monasticae incumbere coepit, & ut studium illud perfectionis auspicio decurreret, continuis precibus noctu ac interdiu diuinum numen exorare. Mansit autem in eodem monasterio annis sex, suisque collegis qua humilitate, qua indefesso orationis studio preclaro fuit exemplo. Ea vero temperantiae lege se obstrinxit, ut nihil aliud esculenti, praeter sacratissimum Eucharistiae ferculum degustaret. Quod vehementer demirans archimandrita, Tu, inquit, adhuc puer multum laboris tibi ipse imposuisti, unde corpus tuum imbecillius efficitur, quam ut diuinae gloriae queat sufficere ministerio. Temperantia enim, ieiunium, & vigiliae multae illud corrumpunt. Tanti igitur certaminis contentione lacessit hostis ille sanctitatis diabolus, nouis eum insidiarum oppugnat machinamentis, & generosi animi constantiam maioribus technis quatere atque debilitare adoritur. Tantum enim incerorem desideriumque parentum adolescentulo iniecit, ut perpetuo de illis cogitaret, cunctaque paterna domus deliciae, ac seruorum ministeria, animo ipsius nequicquam repugnanti obuersarentur. Multa proinde inedia, vigilijs, nimioque parentum desiderio factum est, ut eius corpusculum macie confectum, umbram
simi-

similius, quam carni videretur. Archimandrita vero cum adolescentem vsq; adeo extenuatum atque afflictum vidisset, vt iam iam e viuis excessurus putaretur: An nō, inquit prædixeram fili, id solum à seruis suis Deum postulare, vt eum pro viribus colant? Tu vero vltra vires tuas isthac exercitatione vtens, te ipsum nimis exhaustum & gracilem reddidisti. Cui Ioannes: Scito, ait, pater non me ieiunij vsq; adeo macerari, sed peccata mea impedimentum mihi afferre. Multis enim abhinc diebus bonarum rerum inimicus cacodæmon cor meum cōturbauit, & parentum ac familiæ meæ videndæ desiderij animo meo suggestit: neq; perditus ille hostis animaduertit, quod Deo meo volente, vestrisq; adiutus precibus, quamuis ad videndos parentes meos hinc demigrem, ipsum tamen pessundabo, eiusq; conatum imbecillum atq; inanem esse ostēdam. Tum Archimandrita: Nōne isthoc te prēmoueram fili, cum primū monastica professione initiari petebas, nostræ huius exercitationis certamen magnū tibi atq; laboriosum fore? Et his dictis adolescenti eū lachrymis benedixit. Postero autem die Ioannes Archimandritam supplex rogauit ne sibi succēseat, sed p se Deū precetur, faciatq; sibi ad parentes cōtuendos discedendi copiā, vt ea ratione Diabolū Deo auspice cōculcet. Is vero fratribus sui monasterij cōgregatis, & attēta prece pro salute adolescentis ad Deū fusa, vade, inquit, fili in nomine Patris, &

& Filij, & Spiritus sancti, & Dominus Iesus te placito sibi calle dignanter dirigat. Ioannes itaq; cū è terra surrexisset, fratres omnes obediendo, flexis genibus à singulis petijt benedictionem, ita eos salutans. Salui estote, inquit, omnes patres & fratres: salua esto laudabilis & sancta societas, quæ me benè suscepisti: ego omnino vestro tecto indignus sum. Cumq; à sanctis illis patribus Deo cōmendatus esset, ille lachrymans monasterio egreditur, & identidem per viam eodem respiciens sacrarium illud pristinae pietatis eminus salutabat. Transacto dein itineris dimidio in pauperem lacera veste amictum incidit, quocum mutata vestæ reliquum viæ mœstus cōfecit. Simulac vero in patrium solum delatus parentum ædes eminus aspexit, humi se prosternens ita Deum precabatur: Domine Iesu Christe ne derelinquas me. Cumq; sub multam noctem parentum suorū liminibus assisteret, rursus in terram prostratus ac lugens id sibi à Deo cōcedi precabatur, vt gratiæ diuinæ vallatus præsidio, eo loci moriens technas dæmonum cōstanter superaret. Altera luce panduntur quasi egressuris parentibus fores. Cumq; familiæ præfectus prodijisset, & Ioanem in lacera illic veste conspiceretur, asperioribus illum verbis à foribus submouit. Cui ille: quæso, inquit, domine, vt inopis te miserescat mei, si naq; in isthoc me angulo deliret cetera (nihil enim mali facio) atq; huius rei mercedem à Deo expecta. Per-

mitit

Relinquit
monasteri-
um.

misit ille & abiit. Videns porro parentes in atrium prodire totus lachrymis perfulus ita secum aiebat. En diabole, & parentes meos, Deo *Patienter fert pluuia & frigora.* ita volente, aspexi, & sagittas tuas arduas re-
rudi. Et iterum. Domine Iesu ne derelinquas me. Cœpit vero Ioanni in dicto angulo commorati pater suus cibos è mensa mittere, cuiusque patientiam admirari, quod in tantis pluuijs & multa glacie tam patienter in atrio commoraretur. Et forsân, inquit, per hunc hominem æterna nos Deus salute impertiet. Mater vero quandoq; eum nimis horrido corporis cultu obtectum contuens; atq; ex inuiso mendicabuli squalore magnam capiens animi molestiam, indignans, submouete, inquit, istinc hominem illum, quia ipso hic iacente transire me piget. Statimq; eum serui ad remotiorem locum pertraxerunt, quem ille immotus seruabat. Egredientem vero aliquâto post familiaræ præfectum Ioannes rogabat, vt sibi paruulû aliquod tugurium cõstrueret, quo à glacie defendi posset, neue à domina prætereunte deinceps videretur. Annuit ille & modicum ei *Pietas. Misericordia in pauperes.* tugurium cõfecit, in quo ille manens assiduis se-
orationibus Deo commendabat. Cibos item quotidie sibi à patre missos egenis dispertiebatur, ex eis nihil capiens: ita vt pauperes passim pro alimentis ad eum confluerent. Quare continuis ieiunijs adeo corpus suum afflixit & maceravit, vt ossium compages numerari possent. Tertio demum anno volens Dominus
C Iesus

*Christus ei
apparet.*

Iesus cōsummatam adolescentis virtutem cœlestibus præmijs munerari, eidemq; apparens: Salue, ait, Ioannes, qui iure hoc nomine appellaris: vitæ enim peractę meritis similem te illi Ioanni, qui virgo fuit, præbuiſti, & me derelictis omnibus secutus es. Cōpletum est nūc exercitationis tuę tēpus curriculumq; laborum: post triduū ad me venies, & optata inter iustos requie poteris. Experrectus mox Ioānes præ gaudio illachrymat, & sic Deū precatur. Tibi Deo meo grates dico immortales, q̄ me immerentē ista velis beatorū requie dignari. Sed & parentum meorum te cōmiserescat oro, vt delicta illis sua clementer cōdones, quoniam tu solus clemens & misericors es. Tunc præfatum familiæ ad se accersitum rogat, vt hæc dominæ suis verbis significet. Pauper, inquit, ille quem ad fores iacentem expelli iussisti, vnum abs te petit, vt ad Dominum Iesum respiciens, non dedigneris eum accedere, habet enim quod tibi dicat. Hoc audito domina: ecquid est, ait, quod me pauper hic velit? sed cōtueri eū nequeo nedū accedere: cumq; adhuc moras traheret, rursus ei suis verbis Ioannes nunciat: Post tres dies mihi moriendum est, quamobrem si me interuisere renueris, non parū te postremo pœnitebit. Illa cum de eius morte audisset, exijt, puerisq; vt pauperem ad se adducant, præcepit. Ille vero cum esset velatus agnosci nō poterat, sed hæc dixit: Tua ð domina cōpleta est merces, affirmante Domi-

no

no Iesu illa ipsa sibi præstita fuisse, quæ vni ex minimis suis fratribus feceris. Ego vero licet omnium rerū inops benedictionem quandam tibi volo derelinquere, sed iureiurando promittas velim, te, quæ dixero, facturam. Iuravit illa se obseruaturā quæ audiret. Tum ille: Per eum, inquit, ipsum te obtestor per quem & tu iurasti, ne me in alijs quā in his meis vestibus facias in hoc ipso tugurij mei loco sepeliri. Quoniam neq; alijs vestibus, neq; nobil iore loco ego dignus sum. His dictis Euangelium illi tradens. Hoc tibi, inquit, in hac vita esto propugnaculum, & illius futuri æui, & tibi & Domino meo viro tuo sit viaticum. Illa cum librum accepisset, vndiq; illum versans: simile, ait, hoc volumen est illi, quod olim dominus meus filio nostro dederat. Cucurrit igitur & viro suo librum ostendit. Quem ille agnoscens: verè, inquit, ipsissimus hic liber est: sed par est eundè rogare vndenā eū acceperit, & vbi filius noster Ioannes degat. Ambo itaq; ad eū egressi, per sanctissimā Trinitatem eum obtestantur, vt sibi dicat, vnde hoc euāgelium habeat, & vbi filius eorum demoretur. Ille vero cum lachrymarū vim ferre nō posset. Ego, inquit, sum Ioānes filius vester: ego multarum vobis lachrymarum causā fui. Euāgelium hoc est, quod vos mihi dedistis. Sed Christum meum amans, suaue illius iugum portavi. Hæc cum parentes audissent ad filij collū se abiecerunt, & ab hora prima vsq; ad sextā ita fleuerunt, vt

omnes qui urbem habitabant vnà cum illis filium agnitum fleuerint. Ne vero eius recta & sancta institutio vlla vitæ huius perturbatione macularetur, ocyus animam suam Deo reddidit. At eius mater posthabito iuramento laceris illum vestibus exutum aureis contexit, moxq; cœpit paralyfi laborare. Tum pater verborum filij memor, seruetur, inquit, quod sancti filij nostri voluntas postulauit, & sic habitu mutato, mater repente conualuit. Tumulantur tandem sanctissimi huius adolescentis reliquæ in suo tugurio, ad cuius venerationem sacram ei ædem parentes cum vniuersis opibus suis dedicârunt.

ADOLESCENTIA S. LAVNOMARI AB-
bati & confessoris 19. Ianuarij.

Surius Tom. 1.

TEmpore Francorû regis Clotarij in Gallia Lugdunensi apud Carnotenses, in lucem Christianis parentibus editus est Launomarus. Qui cum etiamnum puerulus pascendo pecori parentum suorum iussu operam nauaret, iam bonæ spei præ se ferebat initia, virtutisq; haud obscura argumenta. Siquidem de victu quotidiano, quæ parentes illi præbebant egenis aut peregrinis, aut certè coætaneis pueris in pascendo pecore occupatis, liberaliter impertiebatur. Cumq; de præceptis diuinis nihil dum nossent, diuina tamē edoctus gratia, in tenera isthac ætate, senili morum cōstantia polle-

Misericordia in pauperes.